

d ů v o d ů:

Podle druhého odstavce §u 28 zák. ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n. přísluší konati hlavní přeličení o přestupcích tříčlenným senátům. Ve spojitosti s tímto ustanovením upravuje se ve čtvrtém odstavci §u 28 opravné řízení ohledně rozsudků ve věcech přestupkových, tedy tříčlennými senáty ve smyslu druhého odstavce vynesných ve zvláštním řízení. Zní-li však obžaloba (jako v případě, o nějž tu jde), vedle přečinu podle §u 1 zákona i na přestupek §u 6 zákona proti témuž obžalovanému, přichází co do příslušnosti v úvahu ustanovení druhého odstavce §u 6 prováděcího nařízení ze dne 16. června 1924, čís. 125 sb. z. a n., že se hlavní přeličení konati má před pětičlenným senátem kmetským a řídí se pak opravné řízení ohledně rozsudků, těmito senáty vynesných, podle všeobecných ustanovení §u 280 a násl. tr. ř. Na tomto stanovisku nemění ničeho okolnost, že pětičlenným senátem odsouzen byl obžalovaný pouze pro přestupek, ježto opravné řízení oněmi ustanoveními nebylo upraveno podle obsahu rozsudku, tím kterým soudem vynesného, nýbrž podle sestavení senátu, před kterým záležitost v prvé stolici byla projednána. K rozhodování o opravných prostředcích jest tedy příslušným v této věci Nejvyšší soud.

Pokud se stížnost domnívá, že by stačil důkaz pravděpodobnosti k sprostění obžalovaného, ježto závadným článkem měl býti chráněn veřejný zájem, připomíná se, že podle ustanovení §u 4 odstavce prvý zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n. ze závadného článku musí býti zřejmý úmysl, především chrániti zájem veřejný; podle tohoto znění zákona, při němž dlužno zvláštní důležitost přikládati slůvku »především«, jsou tedy zásadně vyloučeny z beztrestnosti případy, kdy obviněnému se jednalo v prvé řadě o jiný cíl, než veřejný zájem; pojmaje záležitost s tohoto právního hlediska, usuzuje nalézací soud podle slovního znění článku na zřejmou mstivost (viz v tomto případě hned charakteristický úvod článku »um früher zur Lösung des Kassenkampfes zu kommen«) a z chybění veškerých skutkových údajů, k případnému vysvětlení urážek sloužících, na agitační účely stranické jakožto pravé pouutky onoho článku. Že by tato skutková zjištění byla s hlediska §u 281 čís. 5 tr. ř. vadnými, stížnost sama netvrdí; po stránce právní je, jak shora doveděno, záležitost rozsudkem posuzována správně; zrušovací soud nemá proto příčiny, aby se zabýval dále stížností podle tohoto stavu věci zcela zbytečně nadhozenou námitkou, že by k sprostění stěžovatele stačiti mohl i důkaz pravděpodobnosti.

Čís. 2123.

Zcizením (prodejem) ve smyslu §u 205 a) tr. zák. není vzdání se práva dlužníkem, jestliže se zcizovacím úkonem dostala rovnocenná úplata do jmění, sloužícího k úhradě pohledávek věřitelů.

Prodej věcí dlužníkových věřiteli na úhradu jeho skutečné pohledávky nespadá pod ustanovení §u 205 a) tr. zák., jest však přečinem podle §u 485 tr. zák., stal-li se v úmyslu, poskytnouti dotyčnému věřiteli výhodu, nebo přečinem §u 486 čís. 2 tr. zák., byla-li prodejem tím způsobena škoda ostatním věřitelům z nedbalosti.

Ustanovení druhého odstavce §u 486 c) tr. zák. nevyhledává, by pachatel vedl samostatně celý obchod dlužníka; záleží jen na samostatnosti jeho jednání, t. j., že vede dlužníkovy věci nezávisle na zvláštním jeho rozkazu (poukazu); nezáleží na rozsahu jeho činnosti; nespadá sem činnost podřízené námezdní síly.

Druhy nedbalého jednání dlužníkovy jsou v §u 486 čís. 1 tr. zák. uvedeny příkladmo.

Ustanovení druhého odstavce §u 486 c) tr. zák. nelze použítí na zákon o maření exekuce; pokud tu přichází v úvahu spoluvina osoby samostatně věci dlužníkovy vedoucí na přečinu §u 1 zák. o maření exekuce.

(Rozh. ze dne 6. října 1925, Zm II 366/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací v neveřejném zasedání zmatečným stížnostem obžalovaných do rozsudku zemského jakožto nalézacího soudu v Brně ze dne 16. května 1925, jímž byli uznáni vinnými Amalie Č-ová zločinem podvodného úpadku ve smyslu §u 205 a) tr. zák. a přečinem úpadku z nedbalosti ve smyslu §u 486 čís. 1, 2. a §u 486 a) tr. zák.; Bedřich L-ý pro spoluvinu na zločinu podvodného úpadku ve smyslu §u 5 tr. zák. a §u 205 a) tr. zák.; Metoděj S-ý zločinem podvodného úpadku ve smyslu §u 205 a) tr. zák. a přečinem úpadku z nedbalosti ve smyslu §u 486 čís. 1. a 2. a §u 486 a) tr. zák. vyhověl, vyjma výrok odsuzující Metoděje S-ého pro zločin ve smyslu §u 205 a) tr. zák., v kterémžto směru zmateční jeho stížnost zavrhl, zrušil napadený rozsudek ohledně všech tří obžalovaných v celém rozsahu a to, pokud Metoděj S-ý byl uznán vinným zločinem podvodného úpadku ve smyslu §u 205 a) tr. zák. podle ustanovení druhé věty §u 290 tr. ř. a vrátil věc nalézacímu soudu, by o ní znovu jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

I. Zmatečným stížnostem Amalie Č-ové, jakož i Bedřicha L-ého nelze upřítí oprávnění, pokud s hlediska důvodu zmatečnosti §u 281 čís. 9 a) tr. ř. co do odsuzujícího výroku pro zločin podvodného úpadku ve smyslu §u 205 a) tr. zák. a spoluviny na tomto zločinu podle §§u 5 a 205 a) tr. zák. stížnost Bedřicha L-ého namítá, že tu není skutkové známky úplného neb částečného zmaření uspokojení věřitelů, ježto zcizením části movitostí, dlužníci náležejících, byla kryta stěžovateli skutečně příslušící pohledávka, a i stížnost Amalie Č-ové uplatňuje tuto právní námitku alespoň zjevným poukazem, zdůrazňujíc, že zcizením nedošlo ku zmenšení dlužníkovy jmění na úkor věřitelů. Napadený rozsudek, přimykaje se nejen co do formální úpravy, nýbrž i ve směru právním těsně k obsahu spisu obžalovacího, vychází z právního názoru, že každé zcizení dlužníkových věcí, byť i se stalo za úplatu, zahrnuje již v sobě skutkovou podstatu zločinu §u 205 a) tr. zák., pokud tím jednomu věřiteli, jemuž věci byly prodány, se dostalo na úkor ostatních věřitelů přednostního krytí. Názor ten je právně mylným; neboť: Právním statkem v §u 205 a) tr. zák. chráněným, jest právo věřitelů nebo části jich na uspokojení z pachatelova jmění; škoda spočívá ve ztenčení nebo zmaření uspokojení věřitelů a jako prostředek ke způsobení této škody

slouží výhradně skutečné — nebo, což ovšem v tomto případě dále nepřichází v úvahu, předstírané z m e n š e n í dlužníkovy jmění, při čemž zákon jako způsoby tohoto zmenšení příkladmo v §u 205 a) tr. zák. uvádí kromě zatajení, odstranění atd. i rozsudkem předpokládaný prodej, totiž zcizení části dlužníkovy jmění. Ve smyslu tohoto znění zákona, přihlížeje zvláště ku povšechné doložce »zmenšení jmění« může zcizením (prodejem), trestuhodným po rozumu §u 205 a) tr. zák., býti jen takové vzdání se práva dlužníkem, jímž se zcizovacím úkonem nedostala rovnocenná úplata do jmění, sloužícího k úhradě pohledávek věřitelů. Jednání dlužníkem lze proto pod pojem zmenšení jmění ve smyslu §u 205 a) tr. zák. podřaditi pouze tehdy, byl-li jím způsoben nepříznivější pro věřitele poměr mezi součtem pasiv a aktiv, než jaký tu byl v době před oním jednáním. Takový účinek nenastal skutečností, které béře napadený rozsudek za prokázány.

Podle rozsudkových zjištění koupil stěžovatel (Bedřich L-ý) smlouvou ze dne 7. března 1923 různé věci od obžalované Amalie Č-ové — jednatelky potravního a zásobního spolku spol. s r. o. — které si oceňili na 7124 Kč, za tím účelem, by byly kryty pohledávky L-ého. Rozsudek nezjišťuje, zda Bedřich L-ý měl proti spolku skutečně platnou pohledávku a v jaké výši, nýbrž omezuje se jednak na pouhou c i t a c i smlouvy ze dne 7. března 1923, podle níž zcizením svršků v ceně 7124 Kč byla zaplácena pohledávka L-ého 6000 Kč s úroky, pocházející již z roku 1919, a uvádí dále, zmiňuje se o druhé pohledávce, vzestlé prý začátkem března 1923 ve výši 3000 Kč, zcela povšechně, že prodejem měly »býti kryty pohledávky L-ého«. Z tohoto zjištění nevyplývá ani, zda byly pohledávky ty skutečně po právu a v jaké výši, ani které z oněch pohledávek měly býti prodejem svršků kryty, a zda odpovídala i cena zcizeného zboží, výši stranami stanovené částky 7124 Kč. Předpokládajíc pravost těchto pohledávek a úměrnost poskytnuté protihodnoty, nebylo by lze mluvit o změně poměru mezi součtem aktiv a pasiv, a nebyl by tu pak podstatný znak objektivní skutkové povahy zločinu §u 205 a) tr. zák., totiž z m e n š e n í dlužníkovy majetku, ježto by prodejem zboží ve skutečné ceně 7124 Kč odpadl zároveň na straně pasiv pravý dluh v téže výši. Ovšem dlužno připustiti, že i tímto zcizením ostatní věřitelé mohli býti dotčeni potud, že kvota, připadající na jednotlivé věřitele při s t e j n o m ě r n é m rozdělení dlužníkovy majetku, právě oním zcizením a výhodnějším uspokojením věřitele L-ého mohla býti na úkor ostatních věřitelů ztenčena. Než, nestalo-li se tak, jak uvedeno, z m e n š e n í m dlužníkovy majetku, nebylo by lze podřaditi činnost takovou pod ustanovení §u 205 a) tr. zák., nýbrž pouze pod ustanovení přečinu §u 485 tr. zák., pokud poskytování oné výhody L-ému se stalo úmyslně, po případě přečinu podle §u 486 čís. 2. tr. zák., byla-li oním prodejem (datio in solutum) způsobena škoda ostatním věřitelům z nedbalosti. Již z těchto úvah, — aniž bylo třeba zabývat se ostatními námitkami, — bylo rozsudek v uvedené části zrušiti a odkázati věc ve smyslu §u 5 nov. z 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 za souhlasu generální prokuratury soudu první stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl; při novém hlavním přelíčení, bez něhož se obejíti nelze, bude na nalézacím soudu, by předem přesně zjistil pravost a výši uplatňovaných pohledávek, jakož i úměrnost poskytnuté

protihodnoty, po případě by uvažoval o zavinění Amalie Č-ové s hlediska §u 485 aneb §u 486 čís. 2 tr. zák., při čemž se připomíná, že by v těchto posledních dvou případech o zavinění Bedřicha L-ého s ohledem na ustanovení §u 485 odstavec druhý tr. zák. vůbec řeči býti nemohlo.

II. Odůvodněny jsou i zmáteční stížnosti Amalie Č-ové a Metoděje S-ého, pokud směřují proti odsuzujícímu výroku pro přečiny ve smyslu §u 486 čís. 1, 2 a §u 486 a) tr. zák. Tito obžalovaní byli uznáni vinnými těmito přečiny, Amalie Č-ová jako jednatelka zmíněného potravního spolku, Metoděj S-ý jako osoba, vedoucí samostatně věci dlužníkovy. Rozsudek stojí na stanovisku, v podstatě správném, že je možnou trestní zodpovědnost dlužníka — v tomto případě jednatelky spolku — vedle zodpovědnosti osoby, vedoucí samostatně věci dlužníkovy. Naproti tomu nevytyčuje rozsudek přesně a správně podle zákona pojem osoby, samostatně věci dlužníkovy vedoucí, a vychází, pokud lze z kusého obsahu rozhodovacích důvodů seznati, i co se týče zodpovědnosti dlužníka, — v tomto případě jednatelky Amalie Č-ové, — z předpokladu zřejmě mylného, že dlužník ručí za veškeré úkony osoby, samostatně věci jeho vedoucí, takřka solidárně bez ohledu na konkrétní své zavinění. V těchto směrech dlužno předem zdůrazniti, že pro pojem osoby, samostatně věci dlužníkovy vedoucí, není rozhodujícím rozsah činnosti této osoby: nevyhledává se, by osoba ta vedla samostatně celý obchod dlužníka; důraz jest na o s t a t n o s t i jejího jednání, totiž že věci dlužníkovy vede nezávisle na zvláštním rozkazu nebo pokazu dlužníka, po případě při společnostech atd. bez rozkazu orgánů dlužníkových, jakožto osob v prvé řadě trestně zodpovědných. V takovém jednání nezávislém, bez rozkazu dlužníkovy, zračí se zákonem vyhledávaná samostatnost a nezáleží dále na rozsahu její činnosti, zda měla na starosti vedení celého obchodu, či pouze určitého odvětví, neb určitých agend, ba dokonce zda vedla pouze v ojedinelém případě obchody ty, překročivši na příklad plnou moc, pro určitý výkon dlužníkem jí udělenou. Jednala-li však osoba ta k podnětu, za schválení dlužníka, byla-li ve všem závislou na vůli a pokynech zaměstnavatele (jednatelky Amalie Č-é) nepřichází v úvahu §em 486 c) tr. zák. odstavec druhý stanovená zvláštní forma pachatelství, nýbrž šlo by vlastně o podřízenou činnost námezdní síly, o pouhý nástroj, provádějící vůli zaměstnavatele a jím udělené rozkazy, za které podle ustanovení §u 486 jakož i §u 486 a) tr. zák. ručí pouze dlužník; v projednávaném případě tedy jednatelka Amalie Č-ová.

Posuzuje-li se věc s tohoto právního hlediska, nelze upřít oprávnění výtce zmáteční stížnosti Amalie Č-ové, že vůbec k subjektivní podstatě shora uvedených přečinů vyhledávaná náležitost nedbalosti u ní nebyla zjištěna, jakož i výtce Metoděje S-ého, že soud nepřihlížel k jeho zodpovídání se, že se jenom řídil podle pokynů své zaměstnavatelky a vykonával její vůli, že proti ní vystoupiti nemohl, ježto byl v poměru služebném a ona si nedala říci. Jak již shora zdůrazněno, jest při zmíněných přečinech beze všeho myslitelným zavinění dlužníka vedle zavinění osoby, samostatně věci dlužníkovy vedoucí. Tu však musí, jak ohledně této osoby, tak i ohledně dlužníka (v tomto případě ohledně Amalie Č-ové), co do přečinu podle §u 486 čís. 1 tr. zák. přesně býti zjištěno,

kterými činy každý z těchto dvou obžalovaných samostatně platební neschopnost potravního spolku z nedbalosti přivodil. Rozsudek uvádí, že tyto obžalovaní lehkomyšlně a nepoměrně používali úvěru; avšak pouhá citace tohoto zákonného znaku nestačí, nýbrž je povinností soudu, by podle §u 270 čís. 5 tr. ř. určitě udal skutečnosti, na jichž podkladě dospěl k tomuto názoru a to ohledně každého obžalovaného zvláště. Bude nutno se zřetelem na odporující si zodpovídání těchto dvou obžalovaných zjistiti, do které míry soud té a oné výpovědi věří, a na tomto podkladě zkoumati, kterými konkrétními úkony, jak v §u 486 čís. 1 tr. zák. příkladmo jsou naznačeny, stěžovatelka nedbale přivodila neschopnost platební, jakož i, zda a v kterých určitých případech též obžalovaný Metoděj S-ý — veda věci dlužníkovy s a m o s t a t n ě a nejsa pouhým vykonavatelem vůle (rozkazů) Amalie Č-ové, ručící za rozkazy ty osobně a výlučně podle §u 486 čís. 1 tr. zák. — nepoměrným nebo lehkomyšlným užíváním úvěru a pod. tuto platební neschopnost nedbale způsobil. Ohledně Amalie Č-ové bude obzvláště též zkoumati, zda nespochívá též v nedostatečném dozoru nad činností obchodvedoucího S-ého nedbalost s hlediska §u 486 čís. 1 tr. zák.

Nejinak se má věc s přečinem podle čís. 2 §u 486 tr. zák. Rozsudek nezjišťuje ani jediného konkrétního případu, v němž Amalie Č-ová nebo Metoděj S-ý (tento zase samostatně, nikoli z podnětu své zaměstnavatelky), učinili nový dluh anebo splátku na úkor věřitelů. Stejně vadným jest i výrok soudu co do opomenutí, oběma těmto obžalovaným za vinu kladeného neohlášením úpadku (nepodáním návrhu na zahájení vyrovnávacího řízení), při čemž budiž podotčeno, že u obou obžalovaných škoda, těmito úkony (opomenutími) věřitelům způsobená musí v rozsudku dojíti přesného výrazu. Pokud se týče konečně přečinu ve smyslu §u 486 a) tr. zák. nelze vůbec seznati, v čem spatřuje soud zavinění Amalie Č-ové, zjišťuje pouze, že obžalovaný S-ý jednal jako osoba, samostatně věci dlužníkovy vedoucí, ježto Č-ová nebyla odbornicí. Nelze tu zavinění Amalie Č-ové spatřovati již v tom, že, nejsouc odbornicí, si vzala zkušeného a spolehlivého pomocníka k vedení knih; mohlo by tu však jíti o její zodpovědnost podle §u 486 a) tr. zák., pokud sama se účastnila vedení knih aneb vůbec i v tomto oboru jako zaměstnavatelka vůči S-ému si vyhradila volné rozhodování; poukazuje se v tomto směru na její seznání, že vedla knihu fakturní; na údaj Metoděje S-ého, že Amalie Č-ová přijímala a brala z pokladny všechny peníze; že přijímala všechnu poštu, že Metoděj S. sám vedl jen denník tržby a vydání; že Amalii Č-ovou upozorňoval, že musí býti vedeny knihy a, že ona odvětila, že »si to spraví«. — Ke všem těmto okolnostem bude soudu náležitě přihlížeti, ježto jsou důležitými jednak pro posuzování zavinění Amalie Č-ové, neméně však, jak stížnost Metoděje S-ého zcela právem vytýká, pro řešení otázky, zda jest on, jako osoba samostatně věci dlužníkovy vedoucí, buďto sám anebo vedle Amalie Č-ové zodpovědným za nepořádné vedení knih atd., či zda byl i v tomto směru pouze vůli a rozkazům stěžovatelky podrobenou výpomocnou silou. Pro tyto podstatné vady a neúplnosti bylo proto i ohledně přečinu §u 486 čís. 1 a 2, §u 486 a) tr. zák. oběma zmatečným stížnostem vyhověti a ve smyslu §u 5 novely z 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 za souhlasu generální prokuratury uznati, jak shora uvedeno.

III. Pokud posléze stěžovatel Matěj S-ý uznán byl vinným zločinem ve smyslu §u 205 a) tr. zák., ježto se dopustil samostatně, nikoli za spolupůsobení Amalie Č-ové, — prodejem zabavených věcí v ceně asi 1000 Kč, nelze jeho zmáteční stížnosti přiznati úspěchu. Uvádí-li stížnost v tomto bodě, že stěžovatel pro nával exekucí nevěděl, co jest zabaveno, a že též nebyly veškeré zabavené věci opatřeny známkami, sluší poukázati na opačné zjištění rozsudkové, založené na výpovědích svědků Teodora D-a a Františka M-ého, že stěžovatel při provádění exekucí byl přítomen a věděl, které věci byly zabaveny. Návrh stěžovatelův, by svědek D. znovu byl vyslechnut o okolnosti, že nebyly všechny předměty opatřeny známkami, není v řízení zrušovacím přípustným. Novotou, jež v tomto řízení nemá místa, jest tvrzení stížnosti, že Amalie Č-ová nařídila stěžovateli, by jen dále prodával, že ona uvede vše do pořádku. Jiných vad stížnost neuplatňuje a bylo ji proto jako po zákonu neprovedenou ve smyslu §u 1 čís. 2 a §u 4 čís. 1 citované novely v zasedání neveřejném zavrhnouti. Přes to však neobstojí výrok ten před zákonem; neboť jak již shora pod I. zdůrazněno, předpokládá zcizení ve smyslu §u 205 a) tr. zák., že došlo ku z m e n š e n í aktiv dlužníkůvých na úkor věřitelů. Rozsudek ovšem zjišťuje, že stěžovatel zabavené věci prodal, by věřitelé nebyli uspokojeni, nezjišťuje však, zda se tak stalo způsobem §u 205 a) tr. zák., totiž »zmenšením aktiv dlužníkůvých«. Zjištěním, že stěžovatel zabavené věci prodal, není ještě řečeno, že též aktiva na úkor věřitelů zmenšil, vždyť zajisté při prodeji bylo též zboží zapláceno, a tu nutno, by naplněna byla skutková podstata zločinu podle §u 205 a) tr. zák., zjistiti především, zda byla kupní cena, stěžovateli zaplacená, přiměřenou protihodnotou za prodané zboží, jakož i dále, co se vlastně s touto tržbou stalo; odstranil-li ji tak, že vůbec byla odňata zásahu věřitelů, jde o zmenšení aktiv, stělesňující zcela zjevně skutkovou podstatu zločinu ve smyslu §u 205 a) tr. zák.; bylo-li však stržených peněz použito způsobem jiným, na př. byly-li zapraveny pohledávky jiných věřitelů, exekuci nevedoucích, zapláceno nově došlé zboží, neb pod. — scházel by skutkový znak zmenšení aktiv a mohla by v úvahu přijíti pouze zodpovědnost podle zákona o maření exekuce ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák. a to: pokud stěžovatel, jak aspoň z dosavadního obsahu spisů vyplývá, zcela samostatně jednal, o přestupek ve smyslu §u 3 tohoto zákona, ježto dlužníkem nebyl, takže by tu nebylo lze mluvit o zmaření uspokojení j e h o věřitelů za exekuce proti n ě m u zavedené (viz § 1. citovaného zákona) a ježto vyjimečné ustanovení druhého odstavce §u 486 c) tr. zák., týkající se zodpovědnosti samostatně věci dlužníkovy vedoucí osoby nelze vykládati způsobem rozšiřujícím a rozšířiti na zákon o maření exekuce. Pouze v jediném případě mohl by přece býti stíhán podle §u 1. zákona, tehdy, kdyby při novém hlavním přeličení vyšlo na jevo, že stěžovatel vlastně (jak v provedení zmáteční stížnosti nově tvrdí) jednal z podnětu Amalie Č-ové, tu by pak přišla podle výše škody v úvahu skutková podstata přečinu nebo přestupku §u 1. cit. zák. co se týče Amalie Č-ové jakožto jednatelky potravního spolku — (ovšem pro tuto činnost až doposud vůbec nestíhané) a spolovina stěžovatele na tomto trestném činu ve smyslu ustanovení §u 5 tr. zák. Pokud se soud při řešení otázky viny Metoděje S-ého neřídil těmito právními zásadami, posuzoval záležitost s právního hle-

diska zřejmě mylného, a bylo proto v tomto směru odsuzující výrok zrušiti z moci úřední podle druhé věty §u 290 tr. ř. a věc odkázati soudu nalézacímu, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Čís. 2124.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

Skutková podstata přečinu §u 14 čís. 5 zákona nevyžaduje úmyslu, štváti proti republice; stačí úmysl, hanobiti republiku.

Úmyslu toho nevyklučuje okolnost, že účelem závadné řeči bylo dráždit jinou osobu, ani okolnost, že pachatel byl podnapilým.

Výrok byl pronesen »před zástupem« (§ 39 čís. 2 zákona), byl-li pronesen hlasitě v četně navštívené hostinské zahradě u stolu, u něhož sedělo kromě osloveného pět osob.

(Rozh. ze dne 7. října 1925, Zm I 300/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Kutné Hoře ze dne 11. března 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinu podle §u 11 čís. 2 a §u 14 čís. 5 zák. ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. a přestupkem podle §u 491 a článku V zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863 a přestupkem podle §u 431 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Pokud zmateční stížnost z důvodů §u 281 čís. 9 a) i 10 tr. ř. napadá odsouzení pro přečin podle §u 14 čís. 5 zákona na ochranu republiky, sluší především vyvrátiti její tvrzení, že sama obžaloba stěžovatele z tohoto trestného skutku nevinila, mluvíc jen o tom, že podle jeho řeči celá vláda je stejná i s Masarykem, že se na něho v . . . , jako na legionáře. Číselně se stížnost zmatku čís. 8 §u 281 tr. ř., jenž by podle toho přicházel v úvahu, vůbec nedovolává a budiž proto jen na to poukázáno, že obžalovací spis v bodě I. výslovně viní obžalovaného z výše uvedeného deliktu a v důvodech pak cituje výpověď svědka Václava M-a, jenž výrok o republice výslovně potvrdil. Jestliže tedy stížnost, vycházejíc z předpokladu, že výraz o v . . . se vztahoval jen na vládu, presidenta republiky a legionáře, vyslovuje názor, že o hanobení republiky nemůže býti řeči, když vůbec nebyla jmenována, a že by dotyčná slova mohla nanejvýš spadat pod článek V zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863, vychází ze skutkového podkladu, odporujícího zjištění rozsudku, že se stěžovatel vyjádřil uvedeným hanlivým způsobem výslovně o republice, a není ve směru uplatňovaných hmotně-právních zmatků provedenou. Odpírá-li však stížnost řeči obžalovaného i ve znění, rozsudkem zjištěném, způsoblost, býti podkladem odsouzení podle §u 14 čís. 5 zákona na ochranu republiky, protože stěžovateli nešlo o štvání proti republice, nýbrž o pouhé dopalování svými zásluhami se chvástajícího legionáře K-a, protože řeči opilce nejsou vůbec s to, snížit vážnost republiky, ohroziti obecný mír v ní neb ohroziti